

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.196/2012/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. május 22. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben az Fővárosi Törvényszék 2012. április 18. napján kelt 26.B.371/2011/39. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott közegészséget sértő forgalmazási típusú cselekményét a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe, a fogyasztási típusú cselekményét a Btk. 282. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntettének minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 3 (Három) év 6 (Hat) hónap börtönre **enyhíti**.

A házi őrizet beszámítását akként változtatja meg, hogy 4 (Négy) napi házi őrizet felel meg egy napi börtönnek. A házi őrizetben töltött idő beszámítási napjainak megállapítását mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. április 18. napján kelt 26.B.371/2011/39. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntetében [Btk.282/A. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés], lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntetében [Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontja] és kábítószerrel visszaélés vétségében [Btk.282. § (1) bekezdés III. fordulat, (5) bekezdés b) pont]. Ezért halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította azzal, hogy egy nap szabadságvesztésnek öt nap házi őrizet felel meg, így - az ítélet megfogalmazása

szerint - „a vádlott által 108 nap házi őrizetben töltött idő 22 nap fegyházbüntetésnek felel meg”.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság egyes bűnjelek elkobzásáról, mások lefoglalásának megszüntetéséről és azok vádlottnak történő kiadásáról. A vádlottól lefoglalt 640.000,- Ft, 1.010.000,- Ft, valamint 1.990 EUR tekintetében vagyoneklobzást rendelt el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerülő bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a főbüntetés súlyosításáért, a vádlott és védője részben felmentésért, téves jogi minősítés miatt enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.620/2012/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Indítványozta az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállásnak a Budapesti lakásból, valamint a vádlottól lefoglalt készpénz tekintetében történő kiegészítését annyiban, hogy ezen összegeket a vádlott kábítószer értékesítéséhez köthetők; emellett az ügyész indítványozta pontosítani a tényállás személyi részét is.

Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor annyiban, amennyiben eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek. Ezek helytálló értékelését követően a büntetési célok érdekében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítását, e tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását tartotta indokoltnak.

Avádlott védője fellebbezését utóbb írásban is megindokolta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozatlannak tartotta, mivel az ellentétes az iratok tartalmával és a megállapított tényekből a továbbiakra helytelen következtetést tartalmaz. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vetette el a vádlott drogfüggőségét alátámasztó érveket. Ezzel szemben a védelem által felkért a igazságügyi szakértők arra a következtetésre jutottak, hogy a vádlott kábítószerfüggő. Ehhez képest sem szakértők által jegyzett szakvélemények nem vették figyelembe a vádlottnak a pszichológiai vizsgálat által kimutatott személyiség torzulását. Az a körülmény, hogy a vádlott vizeletében nem volt kokain kimutatható, csupán annak alátámasztására alkalmas, hogy a vizeletvételt megelőzően, legalább négy napig „tisztá” volt, így ez idő alatt a kokain kiürülhetett a szervezetéből. A védelem által felkért szakértők kiemelték, hogy a kokain függőség megállapításához nem feltétlenül szükséges a testi tünetek megjelenése. A tények pedig arra engednek következtetni, hogy a terhelt kábítószerfüggő személy.

A védő álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapításakor is, hogy a Budapest ... szám alatti ingatlanba talált kábítószer, lőfegyver és lőszer a vádlotté lett volna. E körben a rendőrség ezen ingatlan használata kérdésében környezeti tanulmányt nem folytatott, illetőleg az nem vezetett eredményre. A védelem által felkutatott személyek pontos ismeretekkel bírtak arról, hogy a vádbeli időpontban az ingatlanban életvitelszerűen lakott egy személy, aki nem azonos a vádlottal. Szemben a 2 db, alufólián talált vádlotti ujjlenyomattal, sem a fegyveren,

sem a lőszereken nem volt a vádlottól származó ujjlenyomat. Alapos kétely fogalmazható meg a tekintetben, hogy e tárgyak kétséget kizáróan a vádlott tulajdonát képezték volna.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott védekezését a megtalált készpénz tekintetében sem. Márpedig a védelem álláspontja szerint őt támasztja alá 1. sz. tanú, aki valóban meg kívánta vásárolni a kérdéses ingatlant. Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben felderítetlen, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését indítványozta. Másodlagosan további bizonyítás lefolytatását kérte, mely a vádlott kábítószer függőségét tisztázta volna, és további tanúbizonyítást is indítványozott. Csatolta a szakértők igazságügyi orvos-szakértők által jegyzett véleményt, amely a vádlott kábítószer függőségét mondja ki.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen is előterjesztette bizonyítási indítványát, 2-6. számú tanúkihallgatására vonatkozó kérelmét; az általa felkért szakértő 1. féle vélemény igazságügyi orvos-szakértői véleménykénti elfogadását. a vádlott csatlakozott védőjéhez.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően az ügyész perbeszédében fenntartotta a büntetés súlyosítását célzó ügyészi jogorvoslatot. Elemezte az elsőfokú bíróság büntetés kiszabásával kapcsolatos érveit. Felhívta a figyelmet, hogy a vádlott beismerő vallomása súlytalan, mivel az a halmazatban lévő cselekmények közül a legenyhébbre vonatkozik. A büntetési tétel minimumában kiszabott főbüntetés nem szolgálja kellően a büntetési célokat, ezért annak súlyosítása indokolt.

A vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezését teljes egészében fenntartotta. Megismételte az ingatlan bérbe adására, a vádlott kábítószer függőségére vonatkozó érveit. Utóbbit - álláspontja szerint - nem zárja ki az a körülmény, hogy a vádlott vizeletében nem volt kimutatható a kábítószer. A védelem által felkért szakértők megállapították a vádlott függőségét. Kérte ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

A vádlott nyilatkozott személyi körülményében bekövetkezett változásokra; érdemi felszólalásában szégyenkezésének adott hangot azzal, hogy a kábítószer kereskedelemben való részvételét változatlanul tagadta.

----- o -----

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. Nem tévedett akkor, amikor a védelem által felkért személyeket szakértőként az eljárásba nem vonta be, ehelyett új igazságügyi orvos-szakértői párost rendelt ki e kérdés tisztázása érdekében. A szakértő 2. és 3. által készített szakvélemény egyértelműsítette a nyomozóhatóság által beszerzett, szakértő 4. és 5. igazságügyi

orvos-szakértők által jegyzett, a vádlott kábítószer függőségét ugyancsak kizáró orvos-szakértői véleményt. A tényállás e körben felderített, a védelem által a másodfokú eljárásra felkért újabb páros (szakértő 1.2.) szakértőként történő bevonására nincs ok.

Az utóbbi páros által alkotott vélemény szerinti megállapítás - a vádlott kábítószer függő - már csak azért is megalapozatlan, mivel a vádlott vizeletében sem kokain, sem más kábítószer származék nem volt kimutatható. Márpedig ez esetben nem állapítható meg a csupán általa állított kábítószer olyan rendszeres használata, amely a bűncselekmény elkövetése idején a függőségét megalapozná. A védő által felkért szakértői párosok véleménye okirati bizonyítékként sem cáfolja a vádlott kábítószer függőségét meg nem állapító szakértői párosok véleményét. Helyesen jutott ezért az elsőfokú bíróság az utóbbi szakértők által alátámasztott azon megállapításra, hogy a nem tekinthető kábítószer függőnek.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor tényként azt rögzítette, hogy kizárt a vádlott nagymamája Budapest, ... szám alatti lakásának ismeretlen, idegen személy által történő használata. Ezzel szemben helytállóan rögzítette, hogy a lakást a vádlott használta, az ott megtalált kábítószer, valamint lőfegyverek és lőszer az ő tulajdonát képezték. Lényegében helytállóan hivatkozott e körben a védő maga is a daktiloszkópus szakértő által beazonosított, kétséget kizáróan a vádlottól származó, az Attila úti lakásban lefoglalt kábítószer csomagoláshoz használt alufólián található vádlotti ujjlenyomatra (jobb kéz hüvelykujj). Ez kétséget kizáró bizonyossággal igazolja az ott megtalált kábítószer vádlotthoz köthető kapcsolatát. E mellett a kereskedési célzatot alátámasztó tárgyi bizonyítékokat is lefoglalt a nyomozóhatóság a lakásból: kokain prést, digitális mérleget, laktózt stb., valamint magát a vádlott ujjlenyomatát hordozó alufóliát. A vádlottól, az általa használt gépkocsiból - a védelem által sem vitatottan - a csekély mennyiség felső határát meghaladó, a jelentős mennyiség alsó határát el nem érő kábítószeret foglaltak le. Az előbbi két bizonyíték azt támasztja alá, hogy a kábítószer a vádlotté volt. Ugyanez vonatkozik a lakásban lefoglalt lőszerre és lőfegyverekre is, utóbbiak fegyverápoló készletét is megtalálták a házkutatáskor.

Az elsőfokú bíróság előbbi megállapításait a vádlott védőjének álláspontja szerint cáfoló, további bizonyítás felvételét a másodfokú bíróság nem tartotta teljesíthetőnek. A védő által felsorolt bizonyítékok ugyanis nem alkalmasak az elsőfokú bíróság által megállapított, az előbbi bizonyítékokon alapuló tényállás megcáfolására. A nyomozás során feltárt, az elsőfokú bíróság által döntően helytállóan értékelt bizonyítékokból valóban csak az a következtetés vonható le, hogy a vádlott által használt gépkocsiban és lakásban a vádlott által birtokolt kábítószeret foglaltak le.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a védelem bizonyítási indítványát elutasította valamennyi általa megidézni kért tanú, illetőleg szakértő tekintetében, mert ennek eredményeként sem kerülhet sor az elsőfokú bíróság által megállapítottól

gyökeresen eltérő, a vádlott felmentését eredményező tényállás-módosításra. A másodfokú bíróság a határozatát nagyjából a Be. 351. § (1) bekezdésének első fordulatra figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

----- 0 -----

A bejelentett fellebbezések közül a másodfokú bíróság a vádlott javára előterjesztett jogorvoslatot a cselekmény enyhébb minősítésére, ezáltal a büntetés enyhítésére irányulóan mégis megalapozottnak tartotta, ami elsősorban a tényállás bizonyos részének eltérő megállapíthatóságában gyökerezik a következők szerint. Az elsőfokú bíróság által döntően helytállóan megállapított tényállás nem tekinthető ugyanis minden részében megalapozottnak. Ahogyan arra előbb a nyomozás során, majd az elsőfokú bíróság által kirendelt, a vádlott függőségét egyébként kizáró szakértők a szakvéleményükben utaltak, a vádlott az elfogását megelőzően már kábítószer-fogyasztó volt. Nem tévedett ezért az ügyész, amikor a vádlott fogyasztási típusú cselekményét is vád tárgyává tette, az elsőfokú bíróság pedig akkor, amikor ilyen típusú cselekményben is megállapította a bűnösségét. A vádlott fogyasztás céljából tartott kábítószerrel kapcsolatos büntetőjogi felelőssége ugyanakkor nem szűkíthető le a korábban elfogyasztott, becsléssel csupán csekély mennyiségűnek megállapított kábítószer mennyiségre. E tekintetben nem hagyható figyelmen kívül a nála, illetőleg a lakásában ténylegesen lefoglalt kábítószer, melynek hatóanyag tartalma mintegy másfélszeresen haladja meg a jelentős mennyiség alsó határát. Nem mellőzhető a lefoglalt kábítószer mennyisége tekintetében annak meghatározása, hogy abból mennyi szolgáltatta az értékesítést, mennyi pedig a saját fogyasztást.

Nem mellőzhető továbbá a fellebbviteli főügyészség indítványában szereplő pénzüsszegeknek és a vádlottól lefoglalt kábítószer ténybeli kapcsolatának történeti tényállásba emelése. Emellett pontosítandó az ítélet személyi része, a vádlottnak személyi körülményeivel kapcsolatos változásokat tartalmazó nyilatkozatával.

Az előbbiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete részben hiányos [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont], részben helytelen ténybeli következtetéseken alapul [ugyanezen törvényhely d) pont]. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás előbbiekre szerinti megalapozatlanságát a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjának első fordulata, az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján a következők szerint egészítette ki és pontosította:

- A vádlott és élettársa élettársi kapcsolata megszűnt, közösen várt gyermekük végül nem született meg. A vádlott a jelenlegi élettársával nem nevel gyermeket.
- A történeti tényállás 1. pontjának 3. bekezdésében írtakat azzal pontosítja, hogy a vádlott az általa tárolt, összesen 57,302 ± 1,7687 gramm kokain bázist

tartalmazó kábítószer mintegy felét saját fogyasztás céljából, míg a másik felét értékesítés céljából tartotta. Mindkét célzattal tartott kábítószer hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát csupán megközelítette, annak mintegy háromnegyede volt, azonban a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el. Ugyanez becsülhető a vádlott által korábban birtokolt, elfogyasztott, és a lefoglalt fogyasztásra szánt kábítószer együttes hatóanyagtartalmára is.

- A vádlott az általa használt személygépkocsiból lefoglalt 640.000,- Ft-ot, valamint a Budakeszi, lakásban ugyancsak tőle lefoglalt 1.010.000,- Ft-ot és 1.990,- EUR-t kábítószer vásárlására szánta.

A másodfokú bíróság a fogyasztási, illetve forgalmazási típusú célból tartott kábítószer mennyiségének meghatározásánál a büntető eljárási törvény legalapvetőbb jogelvét, a bizonyítási teher 4. § (2) bekezdésében megfogalmazott szabályát tartotta szem előtt. E szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Az ügyészség vádirata szerint is a kábítószer fogyasztó vádlott tekintetében a lefolytatott eljárás alapján kétséget kizáróan nem bizonyítható az általa tárolt kábítószerből mennyi szolgált a fogyasztás, illetve a kereskedés célját. A másodfokú bíróság ezért a vádlott e két típusú elkövetési magatartását fele-fele arányban állapította meg. Ekként a vádlott által a fogyasztása okán, valamint az értékesítés céljából tárolt kábítószer mennyisége külön-külön nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy háromnegyed része volt.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a vádlott anyagi körülményeinek vizsgálata során, amikor rögzítette, hogy a vádlottnak közel 8.000.000,- Ft adótartozása volt (elsőfokú ítélet 13. oldal 1. bekezdés), így zöldségkereskedése veszteséges volt a saját nyilatkozata szerint is (19. oldal 1. bekezdés). Ebből viszont az a helytálló ténybeli következtetés vonható le, hogy a vádlott a nála talált készpénzt további kábítószer vásárlására szánta, mely nyilvánvalóan jobb befektetés volt, mint a veszteséges zöldségkereskedése. Arra viszont nem merült fel adat, hogy e pénzösszeg a kábítószer eladásából származtatható lett volna. Így az ennek megállapítására vonatkozó ügyészi indítványt a másodfokú bíróság nem látta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság már az általa megállapított tényállásból is helytállóan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére. A tényállás módosulása folytán azonban mindkét közegészséget sértő cselekményének minősítése változik. Ahogyan a másodfokú bíróság ennek indokolásánál már utalt, mindkét típusú elkövetési magatartásával a vádlott a csekély mennyiség felső határát meghaladó, azonban a jelentős mennyiség alsó határát el nem érő mennyiségű kábítószerre követte el a bűncselekményeket, melyek minősítése helyesen a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző, illetve a Btk. 282. § (1) bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette.

Minden tekintetben törvényes a közbiztonságot sértő bűncselekmény Btk. 263/A. § (1) bekezdés a.) pontja szerinti lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntetnének történő értékelése is az elsőfokú bíróság által megállapított és teljes mértékben irányadó tényállás alapján.

Az elsőfokú bíróság által helyesen felsorolt bűnösségi körülmények körében - a személyi körülményben történt változás folytán - már nem értékelhető az élettársa nevelésre szoruló gyermekének saját háztartásban történő tartása. A vádlott közegészséget sértő cselekményei minősítésének változása folytán - a büntetési tétel felső határa az életfogytig tartó szabadságvesztés helyett nyolc évre csökkent - így már enyhítő körülményként értékelendő a cselekmény elkövetése és annak elbírálása közötti három évet meghaladó időmúlás. Az előbbiek szerint a bűnösségi körülményekben nem következett be ugyan jelentős változás, azonban a büntetési tételkeret nagyfokú enyhülése folytán a másodfokú bíróság álláspontja szerint a jogorvoslatok közül a vádlott és védője fellebbezése az enyhítésre irányulón megalapozott.

A büntetés kiszabása során ugyanakkor az sem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a vádlott által elkövetett cselekmények közül kettő is 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Erre tekintettel a büntetési tétel alsó határához közelítő, ám azt mindenképpen meghaladó, végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása a törvényes az egyébként büntetlen előéletű a vádlottal szemben. A másodfokú bíróság ezért a szabadságvesztését másfél évvel enyhítette, a helyes tartamban meghatározott mellékbüntetés érintetlenül hagyásával. A szabadságvesztés büntetést a Btk. 42. § (2) bekezdés b/1. pontja alapján a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés bűncselekményére figyelemmel fegyházban kellene végrehajtani, ám a vádlott javára felmerült enyhítő körülményekre figyelemmel a végrehajtási fokozatot a Btk. 45. § (2) bekezdés első fordulata alapján eggyel enyhébb, a Btk. 43. § a) pontja szerinti börtön fokozatban állapította a másodfokú bíróság, ezzel is enyhítve az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést.

Az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott vagyonelkobzás törvényhelyének megjelölése annyiban változott, hogy a másodfokú bíróság a kábítószer vásárlására szánt pénzösszeg vagyonelkobzásáról rendelkezett, amely ezáltal a Btk. 77/B. § (1) bekezdés d) pontján alapul.

A végrehajtási fokozat vádlott javára történő módosulása kihatással volt a házi őrizetben töltött idő beszámítására, mely a Btk. 99. § (4) bekezdése értelmében akként változott, hogy négy nap házi őrizetben töltött időnek egy nap börtönfokozatú szabadságvesztés felel meg.

Az elsőfokú bíróság maga sem adta indokát, hogy az ítélet rendelkező részében miért számította ki napra az általa alkalmazott beszámítást? E feladat ugyanis nem tartozik az ítélkező bíróság feladatkörébe, tipikusan büntetés-végrehajtási kérdés. A

másodfokú bíróság ezért a házi őrizetben töltött időnek a szabadságvesztésbe való napra pontos megjelölését mellőzte. Átszámolás híján így nem rögzítette, hogy a négy napi átváltoztatási kulcsnak megfelelően a vádlott házi őrizetben töltött ideje hány napi börtönbüntetésnek felel meg. Ennek az adatnak a kiszámítása a büntetés végrehajtás keretében történik.

Az előbbi indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be.371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év május hó 22. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.371/2011/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.196/2012/24. számú ítéletében írt változtatással **2013. év május hó 22. napján** jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 22. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző